

'Over een processie die niet doorging, vuur dat wel brandde en de Geest die aanwezig was'

Ieder jaar vinden er in ons dorp twee oecumenische vieringen plaats, in januari tijdens de week van de eenheid van de kerken in de Protestantse Kerk en in september op de vredeszondag in de St.Martinuskerk. Deze diensten worden door de Oecumenische Werkgroep voorbereid.

Daarnaast zijn er door-de-weekse gezamenlijke activiteiten, die door de afzonderlijke kerken worden georganiseerd, maar waarvoor zowel Protestantse als Rooms-Katholieke gelovigen worden uitgenodigd. Dit jaar waren dit de vespers in de Veertigdagentijd, de Thomasviering, de thema-avonden rondom het onderwerp: 'het levenseinde'.

Voorzichtig zoeken kerkenraad en parochiebestuur naar mogelijkheden om deze oecumenische contacten uit te breiden.

Dankbaar waren wij daarom toen wij enige weken geleden benaderd werden door Theo Menting, één van de organisatoren van de sacramentsprocessie op 3 juni, met het verzoek of de Protestantse Gemeente bij het laatste altaar nabij het monument voor de Broeders en Zusters, dus naast onze kerk, het 'Pinkstervuur' wilde aannemen en of de dominee daarbij het bijbelgedeelte uit Handelingen wilde lezen over wat je zou kunnen noemen de geboorte van de kerk, en een gebed wilde uitspreken.

De Kerkenraad en de Oecumenische Werkgroep reageerden positief op dit voorstel. Om 11.45 uur, na afloop van onze kerkdienst, zou onze gemeente aan het einde van de processie het vuur in ontvangst nemen.

Helaas bent u van deze plannen niet tijdig op de hoogte gesteld. Dat spijt mij, want mogelijk wilden meer personen bij deze plechtigheid aanwezig zijn.

Het werd 3 juni..... Groot was de teleurstelling bij onze R.K.-medegelovigen dat voor het derde achtereenvolgende jaar het weer spelbreker was. Het regende, neen, het goot. Men kon niet anders dan het buitengebeuren afgelasten. Geen processie dus, en geen kerkvuur bij het altaar op de hoek Stationsstraat/Grotestraat.

Degenen van onze gemeente die het vuur in ontvangst zouden nemen, besloten naar de St. Martinuskerk te gaan, om te zien of daar nog iets te vieren viel. De kerk was leeg, het gezelschap was na de viering in de kerk aan de 'nazit' bezig in zaal Otters.

Daar voegden wij ons bij een groep zeer gedesillusioneerde mensen, die desondanks genoten van koffie en allerlei spiritualiën, waarmee men zich warmte indronk.

Nu we er toch waren besloot Theo Menting om dan aldaar de mooie Pinksterkaars te overhandigen, waarna ik besloot om dan ook maar – zij het zonder toga, maar gehuld in mijn regenjas – de woorden uit te spreken die ik voor deze gelegenheid op papier had gezet, alsnog het gedeelte uit Handelingen te lezen, en een gebed uit te spreken voor de oecumene in ons dorp.....

Het was wel vreemd in die context en ik besepte hoe veilig een ambtsgewaad is, en je eigen vertrouwde kerkelijke omgeving. Maar ik deed wat mijn hart me ingaf.

En opeens was de Geest in ons midden.

Daar kun je niet over beschikken, die komt en gaat als de wind.

De verwondering en ontroering van Pinksteren was voelbaar, en wat wordt een mens daar dankbaar van. Verder moet je er maar niet over praten, want je staat op heilige grond en daar zijn geen woorden voor. De toespraak, bijbellezing en het gebed zijn hieronder te lezen.

Mijn oprechte wens is dat dit gebeuren ons in Wehl dichter bij elkaar gebracht heeft. Dat het niet zomaar een eenmalig gebeuren is geweest, maar dat het zal doorwerken in onze oecumenische contacten.

ds. Arja Oude Kotte.